

Skardaus garso išplėstas iš miego, Ovenas persigandęs pašoko į tamsą. Užgriūtas kelių pastarųjų dienų prisiminimo, stipriai užsimerkė. Kad ir kur atsidūrė, nenori sužinoti. Pernelyg daug prastų variantų ir tikrai per mažai gerų. Blogieji:

1. Jis įkalintas knygoje. Kai pastarąjį kartą matė Betani, Tamsa ją nugalėjo. O tada Niekas įkišo Oveną į knygą „Tavo pasirinkimas“. Vadinasi, gali būti, kad Ovenas atsidūrė istorijoje, kurioje pats nieko nesprendžia, už jį renkasi skaitytojai. Blogiausias iš blogiausių variantų.

2. Jis grįžo namo, bet Betani vis dar dingusi. Galbūt tas visas „Tavo pasirinkimas“ dalykas tebuvo Niekos bandymas jį pagąsdinti, ir, užuot įkišęs jį knygon, Niekas parsieuntė Oveną atgal į nepramanytą pasaulį. Taigi jis dabar iš tiesų guli savo lovoje, o tai visai neblogai... tačiau niekaip negali padėti Betani. Truputuką geriau, bet tik todėl, kad bent jau yra saugus savo lovoje.

3. Jis grįžo namo, Betani vis dar dingusi... o Niekas galutinai atskyrė nepramanytą ir pramanytą pasaulius. Priklausomai nuo galimų to padarinių, šis variantas iš tiesų gali būti pats blogiausias.

Kaip Ovenas išsiaiškino toje keistoje užkulisinėje komiksų erdvėje, Niekas siekė galutinai atskirti šiuos du pasaulius, o Betani buvo vienas iš paskutinių juodu siejančių portalų. Tad jei Niekui pavyko rasti Betani ir perskelti ją pusiau, kaip tvirtino padarysias... kas tada? Kas, jei Ovenas atsimerkęs atras pasaulį be knygų, be filmų, be nieko, kas išgalvota? Nejau visa tai tiesiog išnyks? O ar pramanytiems žmonėms anapus viskas bus gerai? Ką jau kalbėti apie Betani, šitaip perskeltą pusiau?

Apibendrinant, štai, prašom – trys puikios priežastys neatsimerkti. Ovenas dar stipriau užspaudė akių vokus, o rankas sugniaužė į kumščius, tuomet bandydamas nurimti giliai įkvėpė.

Bet nors prastieji variantai yra tiesiog siaubingi, tai dar nereiškia, kad visai nėra gerų variantų. Reikėtų išvardyti ir tuos, kad būtų sąžininga:

1. Pastarosios trys dienos tebuvo baisus, baisus sapnas.

2.

3.

Na gerai, ne itin guodžia turėti vos vieną gerą variantą. O tokie dalykai niekada nebūna tik blogas sapnas. Nebent tingiai parašytose knygose.

Ovenas lėtai sudribo atgal ant lovos, tyčia stengdamasis nekreipti dėmesio, kokia šiurkšti jo antklodė, nors antklodė namuose tikrai nėra kiek nešiurkšti. *Nagi, baisus sapnas.*

O tada tarsi vos už kelių žingsnių ir vėl pasigirdo tas skardus, keistas garsas. Oveno robotinė širdis pradėjo pasiutusiai daužytis. Tai buvo kažkoks kraupus

klyksmo ir urgzmo mišinys, bet tikrai ne jo pramanytas katinas Spyglius.

Jis tik tvirčiau suspaudė kumščius, akių vis dar neatmerkė. Gal tą garsą išleido koks nors šuo, kuriam prisireikė į lauką! Arba katė, susirėmusi su kuo nors didesniu, pavyzdžiui... tigru, o gal sunkvežimiu! Nelabai tikėtina, bet vis tiek įmanoma! Kaip ten bebūtų, nėra jokių įrodymų, kad jis įkalintas pasibaisėtinoje knygoje, kur skaitytojai kontroliuoja visą jo gyvenimą. Na jau ne. Nė menkiausio įrodymėlio.

– Aš namuose, – sukuždėjo sau Ovenas. – Betani savo namuose ir mums abiem viskas visiškai absoliučiai gerai. Be to, netrukus manęs pažadinti ateis mama, nes vėl pramiegojau žadintuvą į pamokas, ir vėl mane dėl to aprėks, kaip ir kiekvieną mielą rytą.

Kažkas vėl užriaumojo, šįkart dar garsiau ir gerklėškiau, be to, artėliau, o nuo driokstelėjimo suvirpo visas kambarys.

Čia *nebuvo* mama.

Ovenas suleido nagus į odą, dabar pasiryžęs tikrai nieku gyvu neatmerkti akių.

– Tai nevyksta, – sukuždėjo. – Aš sapnuoju, ne kitaip. Atsibusiu savo namuose ir viskas bus gerai!

**PARODYKIME OVENUI, KAS ŠEIMININKAS.
PRIVERSKIME JĮ IŠLIPTI IŠ LOVOS.**

Verskite 89 psl.

**LEISKIME OVENUI DAR TRUPUTĖLĮ
PAGULINĖTI LOVOJE. JAM TURBŪT
REIKĖTŲ PAILSĖTI PRIEŠ PRASIDEDANT
VISAI TAI BEPROTYBEI.**

Verskite 157 psl.